

JAARGANG 19

JUNI 2022

NR. 6 - 204

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Kwalificaties voor het priesterschap

4 DE GENADE VAN GOD ONDERWIJST ONS

Titus 2

6 CHRISTUS ALS DE GROTE HOGEPRIESTER

*Wij hebben een grote Priester over het huis
van God*

8 CHRISTUS ALS HOGEPRIESTER EN VOORSPRAAK

Tien verschillen tussen beide taken

9 WOORDSTUDIE

Wat is de gezonde leer?

Het is de moeite waard deze bijzondere omschrijving wat nader te bekijken.

10 HET BOEK JESAJA

Deel 17 - De Heilige van Israël

11 ONESIFORUS

*Deel 1 - een man die barmhartigheid
bewees*

12 VAN DE WERKVLOER

Evangelisatie onder Oekraïners

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer;
Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

KWALIFICATIES VOOR HET PRIESTERSCHAP

Hugo Bouter

*'Wij hebben een grote Priester over het huis van God (...).
Laten wij naderen'* (Hebr. 10:19-22).

Op het hoofd van de priester Aäron bevond zich een tulband, met daarop een gouden plaat met de woorden: 'De heiligheid van de HEERE' (Ex. 28:36-38). De hogepriester vertegenwoordigde het volk bij God en hij moest op die manier de gaven van de Israëlieten heiligen en ook zijn volksgenoten aangenaam maken voor God. Deze gouden plaat wordt ook de heilige diadeem genoemd, die mogelijk de vorm van een bloem had (Lev. 8:9). Kroon Hem met gouden kroon, zegt een bekend lied.

Al deze dingen, die door God aan Mozes werden bevolen volgens de boeken Exodus en Leviticus, spreken van de heerlijkheid van Christus, onze grote Priester, Die altijd voor ons leeft en pleit bij God. Door Hem hebben wij nu vrijmoedigheid om in te gaan in het hemelse heiligdom en onze offeranden aan onze God aan te bieden.

Aan het slot van Exodus 28 en 39 wordt de gewone priesterkleding beschreven, die van toepassing was op de zonen van Aäron. Deze kleding had de volgende vier

onderdelen: een onderkleed van fijn linnen, een gordel, een sierlijke hoofddoek alsook een onderbroek van dubbeldraads fijn linnen. De kleding spreekt van ons gedrag en onze praktische levensopenbaring. Kleren maken de man, zegt het spreekwoord.

1. Het onderkleed van fijn linnen spreekt van de praktische gerechtigheid die vereist is voor de uitoefening van priesterdienst (zie Openb. 19:8, 14). Zijn onze motieven heilig en goed?
2. De gordel getuigt van onze dienstbaarheid jegens God en mensen. Zijn wij met nederigheid omgord?
3. De hoofddoek spreekt van de waardigheid van het priesterschap, en deze bedekking verleende de priesters eer en aanzien. Vergelijk de serafs in Jesaja 6, die hun gezicht en hun voeten bedekten in Gods tegenwoordigheid. Er is hier overigens een duidelijk onderscheid met de nieuwtestamentische bedeling, waarin de man het hoofd niet meer behoort te bedekken (1 Kor. 11:7). Onder het oude verbond bleef Gods heerlijkheid nog verborgen – die is pas door Christus onthuld – en was er telkens een bedekking nodig (vgl. Joh. 1:14, 18; 2 Kor. 3).
4. Ten slotte spreekt de linnen broek van de reinheid en de heiligheid die passend is voor dienstdoende priesters in het heiligdom, en dit in onderscheid met de immoraliteit van de heidenvolken bij de tempeldienst (Ex. 28:42-43; Ezech. 44:17-18).

*Triomf, als priesters naderen wij,
gereinigd van de zonden.
Weldra zijn wij gekroond en vrij,
van elke dwang ontbonden.*

Geestelijke liederen nr. 111

Wij wensen u veel zegen bij het lezen en bestuderen van dit nieuwe nummer van het magazine Rechtstreeks, en hopen dat het tot geestelijke opbouw en groei zal dienen. Namens de redactie, Hugo Bouter

DE GENADE VAN GOD ONDERWIJST ONS

TITUS 2

Ph. Tapernoux

Er is een groot verschil tussen de waarheid volgens de gezonde leer en de vele dwalingen, waardoor de vijand vanaf het begin heeft geprobeerd om het evangelie teniet te doen. Een dienstknecht van God moet de vermaning ter harte nemen, die tot Titus wordt gericht: 'Maar jij, spreek wat de gezonde leer past' (vers 1). Gods Woord wijst de gelovigen de weg tot heiligheid en liefde door de nodige kracht te geven om daarin te wandelen, zonder ons daartoe weer onder de wet te plaatsen. De 'gezonde leer' is het onderwijs dat het belang doet uitkomen van de wandel van de heiligen tot eer van de Heer, door een beroep te doen op hun liefde voor Zijn Persoon en hen eraan te herinneren dat Hij alle rechten op hen verworven heeft. Paulus laat de verschillende groepen waaruit de familie van God bestaat, overeenkomstig hun leeftijd en omstandigheden, de revue passeren en toont het karakter dat hen moet kenmerken.

Oude mannen moeten nuchter zijn

Die nuchterheid vloeit voort uit een eerlijk zelfoordeel voor Gods aangezicht en wordt openbaar in het leven. Daaruit volgt een zekere ernst en eerbaarheid; lichtzinnigheid in onze woorden en misplaatste grappen passen voor geen enkele gelovige, maar zeker niet voor hen die ervaring hebben opgedaan in de school van God en langere tijd in de weg van het geloof hebben gewandeld. Zij moeten *ingetogen* zijn. Dit is de vrucht van een lange gemeenschap met de Heer. Het stelt ons in staat de valstrikken van de vijand te vermijden en de wil te onderscheiden van Hem Die wij moeten dienen. Het 'witte haar' (vgl. Openb. 1:14) is het zinnebeeld van de wijsheid; men kan wijsheid verwachten bij hen die een lange christelijke loopbaan hebben afgelegd. Als die wijsheid ontbreekt, komt dit doordat zij niet aan de voeten van de Heer zijn gebleven. Ze moet gezond in het geloof blijven (Tit. 2:1), dus het kostbare pand van de waarheid in zijn kracht en zuiverheid bewaren.

Oudere vrouwen als leraressen van het goede

De 'oude vrouwen' hebben een plicht te vervullen ten opzichte van jongere zusters, aan wie ze het goede voorbeeld van het geloof moeten tonen in liefde en gehoorzaamheid, door kwaadspreken en verslaafdheid aan de wijn te vermijden. Zij zijn geroepen deze dingen niet in de gemeente, maar in hun huizen te onderwijzen; dat onderwijs vestigt niet de aandacht op henzelf, maar heeft een grote waarde voor God.

De jonge vrouwen lopen gevaar hun huishouden en hun man of kinderen te veronachtzamen, en de tijd te verdoen met doelloos gepraat. Daardoor maken ze dat het Woord

gelasterd wordt door de ongelovigen, vanwege de ontrouw in hun gedrag. Dat gebeurde ook nadat David in zonde gevallen was (2 Sam. 12:14).

Een trouwe en godvrezende wandel versiert de leer 'van God, onze Heiland' (2:10). Van dit kostbare karakter van onze God moeten wij onophoudelijk getuigenis geven in woord en daad. Wij zijn de getuigen en de dienstknechten van deze God van liefde, Die Zijn genade ten opzichte van alle mensen heeft bewezen door Zijn Zoon te geven om ons te redden. Nadat wij deze onuitsprekelijke gave door het geloof hebben ontvangen, worden wij door Gods genade onderwezen om volgens Zijn gedachten te leven op de plek die Hij ons heeft gegeven.

Jongere mannen

Zij moeten ook 'ingetogen' zijn. Als het zelfoordeel in het hart van de gelovigen wordt verwerkelijkt, kan het vlees zich niet openbaren. De inwendige mens wordt bestuurd door het Woord; de lendenen zijn omgord met de waarheid. Titus moest een voorbeeld zijn voor de heiligen, zowel in zijn wandel als in de leer. In de leer moest hij het bewijs geven van 'onvervalstheid, eerbaarheid, een gezond, onaanvechtbaar woord' (vs. 7). Dit laatste is belangrijk in onze dagen van verval.

Een gezond woord doet de rechten van de Heer op de Zijnen uitkomen; het leidt tot een gezonde toestand (vs. 2), waarin de ziel zich voedt met Christus en de nieuwe mens op die manier opgroeit en zich naar Zijn beeld ontwikkelt. De geestelijke gezondheid wordt door de voortdurende toepassing van het kruis op het vlees gehandhaafd, evenals het zelfoordeel voor God. Zo wordt de gelovige sterk en krachtig voor de strijd van het geloof.

De zuivere leer, niet vermengd met dwalingen en menselijke gedachten, is hoogst belangrijk in onze dagen van afval, waarin de godslastering toeneemt. De mens Gods moet zich nauwgezet aan het Woord houden om bewaard en onderwezen te worden, om het recht te snijden en het woord van de waarheid juist voor te stellen (2 Tim. 2:15). Zo zal hij aan de andere dienstknechten van zijn Heer 'op de juiste tijd het hun toegedachte deel van het voedsel' geven (Luk. 12:42). Titus moest ervoor waken dat zijn wandel en leer 'onaanvechtbaar' waren, en degenen die tegenwerkten beschaamd zouden worden.

Slaven

Er worden twee verzen aan de slaven gewijd. Hierin zien we het medeleven voor hen en het grote belang dat God hecht

aan hun moeilijke positie. Vaak verandert de genade de uitwendige omstandigheden niet waarin wij leven, hoewel de genade ons redt en tot God brengt. Als de genade ons hierin laat, verschaft zij ons de middelen en de kracht om in alle omstandigheden te wandelen tot eer van Hem die ons heeft vrijgekocht; zodat wij het genot hebben van onze positie voor God en de gezegende relatie waarin de genade ons heeft gebracht. Deze arme slaven, van wie de situatie zo verachtelijk was, konden door hun trouwe en gehoorzame wandel de leer van God, onze Heiland, in alles versieren. Een versiering in een huis is een steen of een ander deel van het gebouw, dat opvalt door zijn schoonheid. Een trouwe slaaf had dit karakter. De vermaningen die tot de slaven worden gericht, zijn in beginsel toepasbaar op allen die in een ondergeschikte betrekking geplaatst zijn. Als men moet gehoorzamen aan onrechtvaardige meerderen, loopt men gevaar op te staan tegen een gezag dat tiranniek en meedogenloos wordt uitgeoefend. Als men de Heer voor ogen houdt, zal men bewaard worden in de weg van gehoorzaamheid en geduld.

Het werk van Gods genade

Na gesproken te hebben over God onze Heiland, geeft Paulus daarna een bewonderenswaardig schilderij van wat Hij in Zijn oneindige genade gedaan heeft voor verloren mensen (vers 11). De genade heeft ons gevonden in een toestand van absoluut moreel verval; maar ze brengt heil aan allen. Zij biedt alle zondaars een volledige en eeuwige verlossing van de gevolgen van hun zonden aan. Alle hindernissen worden weggenomen door deze goddelijke genade, die zich in al haar rijkdom en volheid heeft willen openbaren aan de mensen. Niet allen profiteren ervan, maar zij staat ons ter beschikking en degenen die haar verwerpen zullen de gevolgen daarvan ondervinden.

De werkzaamheid van de genade wordt ons in dit gedeelte onder drie gezichtspunten voorgesteld:

Als we terugkijken, zien we allereerst de ontvouwing van het werk van de verlossing, dat volbracht is door het lijden en de zoendood van onze Heiland Jezus Christus. Hij heeft Zichzelf gegeven voor onze zonden (2:14). Hij heeft hierdoor de afgrond overbrugd, die ons van een heilig God scheidde; en Hij heeft voldaan aan de eisen van Gods gerechtigheid, door de zonde voor Zijn ogen weg te doen en een eeuwige verlossing tot stand te brengen voor allen die geloven (Hebr. 9:12). Dat bewerkt de genade, en zij biedt het allen aan. In tegenstelling met de wet, die gehoorzaamheid eiste en de overtreder bedreigde met zijn vloek, eist of verwacht de genade niets van ons. Zij komt tot ons met volle handen en brengt ons oneindige zegen. Het geloof grijpt die zegen aan en zij wordt het deel van ieder die ze ontvangt van Godswege. Het geloof dat het heil aanneemt wat Hij aanbiedt, is een gave van Hem, evengoed als de zegeningen zelf. De mens wordt geheel terzijde gesteld, als een schepsel dat onherstelbaar slecht is en geoordeeld is op het kruis. God geeft de gelovigen een nieuw leven, en door de inwoning van de Heilige Geest een nieuwe kracht om te wandelen in gerechtigheid en heiligheid.

Daarna wordt in de tweede plaats de genade beschreven in haar tegenwoordige werking in de harten van hen die het heil hebben aangenomen. Zoals gezegd, richt ze zich tot alle mensen die zij haar heerlijke boodschap aanbiedt, door hun eeuwig heil te schenken; want zij is voor allen verschenen. Daarentegen onderwijst zij alleen de gelovigen, die de

zegeningen hebben aangenomen die aan het geloof worden geschonken. De genade onderwijst ons (vs. 12); zij richt zich tot de nieuwe mens, die geschapen is tot goede werken (Ef. 2:10). De werkzaamheid van de nieuwe natuur is tweeledig: zij werkt eerst het veroordelen en het verloochenen van alles wat de werking van het vlees voorstelt, dus 'de goddeloosheid en de wereldse begeerten' (vs. 12). Het vlees begeert alles wat de wereld ons voorstelt; het wenst aan zijn hartstochten te voldoen, zonder zich om God te bekommeren. Het vergeet Zijn Woord en het komende oordeel. De genade onderwijst ons echter om afstand te doen van alles wat onze natuurlijke harten zochten in een weg van eigen wil. Daarna leidt ze ons om te wandelen in de werkzaamheid van het goede; wat het nieuwe leven liefheeft en najaagt, dat wij van God hebben ontvangen.

Zo worden we in staat gesteld om als volgt te leven:

1. **ingetogen**, wat betreft onszelf in de kracht van de waarheid, die de lendenen van de nieuwe mens omgordt en zijn gevoelens bestuurt, door ze op Christus te richten;
2. **rechtvaardig** in onze relaties met andere mensen, doordat we het borstharnas van de gerechtigheid hebben aangedaan (Ef. 6:14);
3. **godvruchtig** wat onze relatie met God betreft. De wandel van de christen, die onderwezen wordt door de genade die hem het heil brengt, wordt dus gekenmerkt door zelfoordeel, gehoorzaamheid, afhankelijkheid en vertrouwen. Daarvan hebben wij het volmaakte voorbeeld in Christus, de godvrezende Mens bij uitstek. In de 'tegenwoordige eeuw', de tijd van de werkzaamheid van de gevallen mens die in opstand leeft tegen God, door de overste van de macht van de lucht (2 Kor. 4:4; Ef. 2:2), moet het christelijk leven zich ontwikkelen volgens de eigenschappen die hier worden beschreven.

Ten derde vinden wij het toekomstige einddoel van het werk van de genade jegens allen die de voorwerpen ervan zijn. De Heer zal genade en eer (of: heerlijkheid) geven (Ps. 84:12). Wij verwachten de goddelijke bekroning van het werk van Zijn genade. Want bij de komst van de Heer zal de ontplooiing van Zijn macht plaatsvinden ten behoeve van Zijn verlostten. Paulus noemt hier de beide facetten ervan:

- a. 'De gelukzalige hoop', dat is de opstanding van de ontslapen rechtvaardigen en de verandering van de levende gelovigen om opgenomen te worden de Heer tegemoet in de lucht (1 Kor. 15:51-58; 1 Thess. 4:15-18).
- b. 'De verschijning van de heerlijkheid van onze grote God en Heiland Jezus Christus' (vers 13). Zijn majesteit en kracht zullen op de dag van Zijn heerlijkheid geopenbaard worden. Hij zal verschijnen 'te midden van Zijn heilige tienduizenden, om oordeel uit te oefenen tegen allen' (Jud.: 15). Hij zal komen om op die dag verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en bewonderd te worden in allen die geloofd hebben (2 Thess. 1:10).

Laten we ons verheugen in dit heerlijke vooruitzicht, en in de verwachting van de vervulling van Zijn beloften de Heer trouw dienen – Die Zichzelf voor ons heeft gegeven, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid en voor Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken (Tit. 2:14).

CHRISTUS ALS DE GROTE HOGEPRIESTER

WIJ HEBBEN EEN GROTE PRIESTER OVER HET HUIS VAN GOD

Hugo Bouter

‘Nu wij dan een grote Hogepriester hebben, die de hemelen is doorgestaan, namelijk Jezus, de Zoon van God, laten wij aan deze belijdenis vasthouden (...). Merk nu op hoe groot hij geweest is, aan wie de aartsvader Abraham zelfs een tiende deel van de buit gegeven heeft (...). Omdat wij nu, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg, die Hij voor ons heeft ingewijd door het voorhangsel, dat is Zijn vlees, en wij een grote Priester over het huis van God hebben, laten wij toetreden’ (Hebr. 4:14; 7:4; 10:19-21).

Christus is Priester met het oog op onze zonden

De brief aan de Hebreeën schildert de grootheid en de heerlijkheid van Christus, vooral in verbinding met Zijn priesterschap dat eeuwig en onoverdraagbaar is. Het is een geweldige bemoediging voor ons dat wij zo’n grote, unieke Hogepriester hebben. In drie opzichten hebben wij met Hem te maken als onze grote Priester: met het oog op onze zonden, onze zwakheden en onze eredienst.

Wat onze zonden betreft weten wij dat Christus als een barmhartig en getrouw Hogepriester verzoening heeft gedaan voor de zonden van Zijn volk (Hebr. 2:17). Dit werk heeft Hij eens voor altijd volbracht en daardoor heeft Hij een *eeuwige verlossing* verworven. Terwijl onder het oude verbond telkens opnieuw verzoening moest worden gedaan voor de zonden van het volk en het bloed van de verzoening ieder jaar opnieuw in het heiligdom moest worden gedragen (vgl. Lev. 16), is het werk van Christus eenmalig en van eeuwigdurende waarde.

In overeenstemming met de raad van God heeft Christus in de volheid van de tijd een uniek werk volbracht. Op grond daarvan is Hij nu gaan zitten aan Gods rechterhand in de hoge, terwijl de Heilige Geest op de Pinksterdag hier op aarde is uitgestort om van Zijn Persoon en Zijn volbrachte werk getuigenis af te leggen en de gemeente bijeen te vergaderen. Wat een zekerheid is het door het geloof te weten dat wij door Christus’ offer eens voor altijd volmaakt zijn geworden en gereinigd zijn van al onze zonden (Hebr. 10:1-18).

Christus is Priester met het oog op onze zwakheden

Nadat Christus het offer van Zijn leven heeft gebracht en is opgestaan uit de doden, is Hij gaan zitten aan de rechterhand van de troon van de Majesteit in de hemelen. Daar treedt Hij nu op als de Bedienaar van het hemelse

heiligdom, en Hij verschijnt voor het aangezicht van God voor ons. Zoals de priester Aäron de namen van de zonen van Israël op zijn schouders en op zijn borst droeg als hij bij God kwam, zo vertegenwoordigt Christus ons nu daarboven en treedt Hij voortdurend voor ons tussenbeide.

Hij houdt Zich als *Hogepriester* nu niet bezig met onze zonden, maar met onze *zwakheden*. De kwestie van de zonden is door Zijn verzoeningswerk voorgoed tot een oplossing gebracht. Wij zijn eens voor altijd gereinigd en geheiligd op grond van Zijn offer, en zo is de verhouding tussen God als Schepper en Rechter en onszelf als Zijn schepselen volkomen in orde gebracht. Dat is de principiële kant van de zaak. Iets anders is de praktische, dagelijkse relatie tussen God als de Vader en de gelovigen als Zijn kinderen. Dan kan er helaas wél sprake zijn van zonden die het praktische *genot* van de relatie verstoren. Dan is Christus echter werkzaam als onze ‘Voorspraak bij de Vader’ (1 Joh. 2:1). Zijn voorbede bij de Vader en Zijn werk aan ons hart en geweten leiden tot geestelijk herstel, zoals de geschiedenis van Petrus in de evangeliën zo mooi illustreert.

Christus’ huidige taak als Hogepriester bij God heeft dus betrekking op de zwakheden, de gebreken, de behoeften van diegenen die eens voor altijd met God zijn verzoend door Zijn offer voor de zonden. Hebreeën 4 spreekt heel duidelijk over deze hogepriesterlijke taak van de Heer: *‘Want wij hebben geen Hogepriester die niet kan meevoelen met onze zwakheden, maar Eén die in alle dingen verzocht is als wij, met uitzondering van de zonde. Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon van de genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden tot hulp op de juiste tijd’* (Hebr. 4:15-16).

Christus kan als de reine en heilige Zoon van God geen medelijden hebben met onze zonden. Hij kwam juist om voor onze zonden te lijden en te *boeten*, om die weg te doen. Maar Hij heeft wel medelijden met onze *zwakheden* en *gebreken* als pelgrims op deze aarde, die op weg zijn naar de hemelse heerlijkheid, die Hij al heeft bereikt. Er zijn allerlei gevaren die ons bedreigen, en met het oog daarop is Hij voortdurend werkzaam als onze hemelse Hogepriester, om ons op de juiste tijd te hulp te komen. Hij is in staat om ons volledig te behouden, d.i. ons te behoeden en te bewaren en veilig aan het einddoel van de pelgrimsreis te brengen. Want Hij leeft altijd om voor ons te pleiten (Hebr. 7:25).

Christus is Priester met het oog op onze eredienst

Als onze Hogepriester is Christus ook werkzaam met het oog op de eredienst, de aanbidding die de gelovigen als een heilig priesterschap in Gods tegenwoordigheid verrichten. Wij zijn immers niet alleen een volk van *pelgrims*, die op weg door de wereld een medelijdende Hogepriester nodig hebben. Wij zijn ook een volk van *priesters*, die de grote Priester mogen volgen op Zijn voetstappen in het heiligdom.

Zo was het ook met het volk Israël in de woestijn: enerzijds was het op reis naar het Beloofde Land en had het behoefte aan priesterlijke voorbede om het einddoel te bereiken; anderzijds kon het God ontmoeten bij de tabernakel en met de voorgeschreven offeranden in Zijn tegenwoordigheid verschijnen. Het was Gods bedoeling dat de Israëlieten een ‘koninkrijk van priesters en een heilig volk’ zouden zijn (Ex. 19:6).

Wij weten echter dat de wet niets tot volmaaktheid heeft kunnen brengen vanwege het falen van de mens, en dat de weg tot het heiligdom zelf in feite gesloten was (Hebr. 7:19; 9:8). God woonde in donkerheid. Slechts op grond van het verzoeningswerk van Christus, dat eens voor altijd is volbracht, is er in de huidige bedeling van de genade *vrije toegang* tot God. Als verlost door het bloed van Christus mogen wij met een onbezwaard gemoed, met volle vrijmoedigheid het heiligdom betreden en de grote Priester volgen. Als ‘priesterzonen’, die geheel en al *gereinigd* zijn door het werk van Christus en ook *gewijd* zijn door de zalving met de Geest, worden wij ertoe geroepen het heiligdom binnen te gaan en in Gods tegenwoordigheid te naderen: *‘Omdat wij nu, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg, die Hij voor ons heeft ingewijd door het voorhangsel, dat is Zijn vlees, en wij een grote Priester over het huis van God hebben, laten wij naderen met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof, nu ons hart gereinigd is van een slecht geweten en ons lichaam gewassen is met rein water’* (Hebr. 10:19-22).

Christus, de grote en voornaamste Priester, is het Hoofd van deze familie van ‘priesters’, die met hun slachtoffers van lof en met het reukwerk van hun aanbidding tot God naderen. Hij leidt ons en Hij geeft ons aanwijzingen voor de dienst in Gods huis – precies zoals Aäron onder het oude verbond het hoofd was van de priesterlijke familie en het dienstwerk van de priesters regelde.

Contrasten met de oude bedeling

In al deze opzichten zijn er grote contrasten met de oudtestamentische bedeling, waarin zwakke en sterfelijke mensen als hogepriesters werden aangesteld. Wij hebben nu te maken met betere en blijvende dingen. Christus is veel groter dan alle hogepriesters die onder het oude verbond optraden, en daarom zijn de resultaten van Zijn hogepriesterlijke taken zoveel rijker en heerlijker.

Enkele aspecten hiervan zijn al aangestipt. Terwijl in Israël de hogepriester elk jaar op de Grote Verzoendag het allerheiligste moest betreden om het bloed van de zondoffers op en vóór het verzoendeksel te spreken, is Christus met Zijn eigen bloed eens voor altijd ingegaan in het hemelse heiligdom en heeft Hij een eeuwige verlossing verworven. Zijn bloed getuigt voor de troon van God van het volbrachte verlossingswerk op het kruis, het werk dat heeft voldaan aan al Gods heilige eisen en dat ons tot in eeuwigheid beveiligd. Onder het oude verbond was alles tijdelijk en was de verzoening nooit volkomen.

En ook wat betreft de huidige hogepriesterlijke dienst van Christus is er een groot verschil. Christus is in de hemel zelf binnengegaan, en Hij leeft daar *altijd* om voor ons te pleiten. Hij wordt niet moe om voor ons te bidden, en Hij hoeft niet afgewisseld te worden door iemand anders. Dag en nacht draagt Hij ons op Zijn sterke schouders en op Zijn liefdevolle hart; en dankzij Zijn voorbede worden wij bewaard en kunnen wij veilig het einddoel bereiken. Geen aards Kanaän, maar een hemels Vaderland is de hoop die ons deel is. Hoe groot is Hij als onze hemelse Hogepriester!

Christus heeft ons als een ‘volk van priesters’ met Zichzelf verbonden en ons nu al vrije toegang verschaft in Gods heilige tegenwoordigheid. Daar mogen wij nu dienst doen, o.a. om het ‘reukwerk’ van onze gebeden te offeren; en

wij mogen dat voortdurend doen. De toegang is vrij en wij hoeven niet zoals de priester Zacharia te wachten op onze beurt en op de aanwijzing van het lot om het heiligdom te kunnen betreden (vgl. Luk. 1:8-9). Wat een groot voorrecht is het constant in het heiligdom te zijn en onder de indruk te komen van Gods heerlijkheid, zoals Hij die in Christus heeft tentoongespreid. In het licht van het heiligdom zien wij alles in overeenstemming met Gods gedachten.

Daarom is het goed en nodig dat wij nadenken over Christus’ grootheid als onze hemelse Hogepriester. De brief aan de Hebreeën is eigenlijk één vurig pleidooi om Zijn heerlijkheid in ogeschouw te nemen, Hem aandachtig te beschouwen en te bezien hoe groot Hij is in al de facetten van Zijn Persoon en werk. Hij is groter dan de engelen, groter dan de mensen, groter dan Mozes en Aäron, dan Jozua, ja, zelfs groter dan Abraham, de vader van de gelovigen. Hij is de Schepper van alle dingen, de Verlosser en de Erfgenaam van hemel en aarde. Hij is de Zoon Zelf, Die Mens geworden is en door het lijden van de dood is heengegaan en de hemel heeft ingenomen. Daar troont Hij nu aan Gods rechterhand en daar mogen wij Hem met het oog van het geloof zien als de grote Apostel en Hogepriester van onze belijdenis (Hebr. 3:1).

Het is een geweldige bemoediging voor ons om zo’n grote Hogepriester te hebben, maar ook een aansporing om te volharden in de loopbaan die wij als christenen hebben af te leggen. Wij mogen gelovig rusten in het verzoeningswerk dat Hij eens voor altijd heeft volbracht, wij mogen ons vertrouwen stellen op Zijn hulp en macht in de omstandigheden van het leven hier beneden. Onze hulp komt vanuit het heiligdom! Het is de Heer in de hemel Die ons draagt, de ‘grote Hogepriester, Die de hemelen is doorgegaan, Jezus, de Zoon van God’ (Hebr. 4:14).

Omdat Hij daar leeft aan Gods rechterhand als de unieke Hogepriester, en zover verheven is boven mensen en engelen, kunnen wij met vrijmoedigheid met onze gebeden en smekingen naderen tot de troon van de genade. ‘Daar wij nu een grote Hogepriester hebben (...) laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon van de genade’ (Hebr. 4:14-16). Deze medelijdende Priester pleit voor ons bij God en dat maakt de uitkomst zeker. Zijn aanwezigheid en Zijn voorbede garanderen een passend antwoord op onze nood.

Wij hebben alle reden om Zijn grootheid als Hogepriester te beschouwen. Hij is veel groter dan Aäron, die hier op aarde slechts een tijdelijk priesterambt bekleedde. Christus is Hogepriester volgens een geheel andere orde, nl. die van Melchizedek. Hij is naar deze nieuwe orde Hogepriester geworden tot in eeuwigheid; en dat niet op aarde maar in het *hemelse* heiligdom.

Als Hebreeën 7:4 ons ertoe aanspoort om te merken hoe groot deze (d.i. Melchizedek) is, aan wie zelfs de aartsvader Abraham een tiende van de buit gaf, dan is dat indirect ook een aansporing om te zien op Hem van Wie de koning van Salem een type was. Laten wij Hem aanschouwen, de Priester Die nu gezeten is aan Gods rechterhand, en laten wij Zijn grootheid bewonderen! Het besef dat wij zo’n grote Priester hebben dient ons ertoe te brengen niet alleen met onze *smeekbeden*, maar ook met onze *aanbidding* vrijmoedig tot God te naderen. ‘Daar wij een grote Priester over het huis van God hebben (...) laten wij toetreden’ (Hebr. 10:19-22). (bron: HB224-H3)

CHRISTUS ALS HOGEPRIESTER EN VOORSPRAAK

TIEN VERSCHILLEN TUSSEN BEIDE TAKEN

Stanley Bruce Anstey

Bron: soundwords.de

	Zijn priesterdienst	Zijn werk als Voorspraak
1.	Als Hogepriester bidt Hij voor ons om ons voor falen te bewaren (Hebr. 7:25).	Als Voorspraak pleit Hij voor ons herstel als wij gefaald hebben (Luk. 22:61).
2.	Zijn priesterschap heeft onze noden en behoeften op het oog, verzoeken en zwakheden (Hebr. 4:15-16).	Als Voorspraak pleit Hij voor ons herstel, nadat wij gefaald en gezondigd hebben (1 Joh. 2:1-2).
3.	Zijn voorbede als Priester bewaart ons geloof (Luk. 22:32).	De Voorspraak begint met Zijn werk als wij toch hebben gezondigd (1 Joh. 2:1).
4.	Hij is Hogepriester bij <i>God</i> (Hebr. 2:17; 7:25).	Hij is onze Voorspraak bij de <i>Vader</i> . De <i>relatie</i> met de Vader wordt niet verbroken als wij zondigen. Wij blijven kinderen van God, maar de <i>gemeenschap</i> met de Vader en de Zoon raakt verstoord door de geringste zonde.
5.	Als Priester heeft Hij meegevoel met onze <i>zwakheden</i> (Hebr. 2:18; 4:15-16).	Maar Hij heeft geen meegevoel met onze <i>zonden</i> . Hij is erover bedroefd en bidt voor ons geestelijk herstel (Luk. 22:61-62).
6.	Hij leeft altijd daarboven om te bidden en te pleiten, dat wij voor zonde worden bewaard (Rom. 5:10; Hebr. 7:25).	Hij bidt voor herstel, als wij toch hebben gezondigd, op grond van de waarde van Zijn dood en opstanding, omdat het verzoeningswerk eens voor altijd volbracht is.
7.	In verband met Zijn priesterschap wordt Zijn dienst trouw en barmhartig genoemd (Hebr. 2:17).	Als onze Voorspraak is Zijn dienst trouw en rechtvaardig, evenals God dat is (1 Joh. 1:9).
8.	Als Hogepriester treedt Hij voortdurend voor ons tussenbeide. Hij leeft altijd om voor ons te bidden en te pleiten (Hebr. 7:25).	Zijn voorspraak begint wanneer wij hebben gezondigd, opdat wij onze zonde erkennen en belijden (1 Joh. 1:9; 2:12).
9.	In tijden van verzoeking en beproeving vraagt de gelovige om Zijn bewaring en bijstand.	Door Zijn voorspraak komen wij tot erkenning en belijdenis van schuld. De Heilige Geest werkt in ons geweten en het water van het Woord reinigt ons. Zo wordt de gemeenschap hersteld.
10.	Doordat Christus Zijn taak als Hogepriester uitoefent, kunnen wij <i>vrijmoedig</i> naderen tot de troon van de genade om hulp te verkrijgen op de juiste tijd (Hebr. 4:15-16).	Door Zijn dienst als onze Voorspraak komen wij <i>ootmoedig</i> tot de Vader, en volgt er herstel.

WOORDSTUDIE

WAT IS DE GEZONDE LEER?

Gerard Kramer

Het begrip 'de gezonde leer' (Gr. *hè hugiainousa didaskalia*) wordt door Paulus in 1 Timotheüs 1:10 gebruikt, en wel met een bijzondere toevoeging, namelijk '*volgens het evangelie van de heerlijkheid van de gelukkige God*' (vs. 11).

Het is de moeite waard deze bijzondere omschrijving wat nader te bekijken.

De gezonde leer

Het begrip de 'gezonde leer' komt ook voor in 2 Timotheüs 4:3; Titus 1:9 en 2:1. Het in die plaatsen gebruikte woord 'leer' (Gr. *didaskalia*) betekent 'dat wat geleerd, d.i. onderwezen wordt', de leerstof dus. 'Gezond' is hier een tegenwoordig deelwoord van Gr. *hugiainoo*, 'gezonder zijn', dus er staat steeds letterlijk: 'de gezond zijnde leer'. Overigens zijn er aanwijzingen dat dit woord behalve 'gezonder zijn' ook 'gezonder maken' kan betekenen. Daardoor is er ruimte voor de gedachte dat de 'gezonde leer' niet alleen *in zichzelf* gezond is, maar ook in zijn *uitwerking*.

...volgens het evangelie van de heerlijkheid

Zoals gezegd vinden we alleen in 1 Timotheüs 1:11 de bijzondere toevoeging: *volgens het evangelie van de heerlijkheid van de gelukkige God*. Met dat tekstelement geeft Paulus aan om welke reden zijn onderwijs gezond in zichzelf én gezond in zijn uitwerking is, namelijk *doordat het in overeenstemming is met het evangelie van de heerlijkheid van de gelukkige God*. Van 'het evangelie van de heerlijkheid van de gelukkige God' is alleen hier sprake, maar vergelijk de term 'het evangelie van de heerlijkheid van Christus, Die het beeld van God is' in 2 Korinthiërs 4:4.

Met het woord 'heerlijkheid' (Gr. *doxa*) drukt Paulus datgene uit wat God tot God maakt, Zijn wezen, Zijn 'tentoongespreide voortreffelijkheid'. Gods heerlijkheid schijnt of straalt, en wordt dus waargenomen. Het woord *doxa* betekent oorspronkelijk namelijk 'glans', 'schijnsel'; vgl. plaatsen als Lukas 2:9 ('de heerlijkheid van de Heer omscheen hen'); Handelingen 22:11 ('Toen ik nu vanwege de heerlijkheid van dat licht niet kon zien'); 2 Korinthiërs 4:6 ('de lichtglans van de kennis van de heerlijkheid van God'); Hebrëeën 1:3 ('de uitstraling van Zijn heerlijkheid'); Openbaring 18:1 ('en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid'); 21:23 ('want de heerlijkheid van God verlichtte haar en haar lamp is het Lam').

(...) de gezonde leer, volgens het evangelie van de heerlijkheid van de gelukkige God dat mij is toevertrouwd.

...van de gelukkige God

'Van de heerlijkheid van de gelukkige God' is een bijzondere typering van 'het evangelie', en dit geeft aan:

- dat het evangelie *gekenmerkt wordt* door de heerlijkheid van de gelukkige God, of
- dat het als *hoofdonderwerp* de heerlijkheid van de gelukkige God heeft.

Ik heb een lichte voorkeur voor die laatste optie: in het evangelie wordt ten diepste de heerlijkheid van de gelukkige God gepresenteerd, zoals die zichtbaar werd in de Persoon en het werk van Christus. Het tekstelement 'de gelukkige God' (Gr. *ho makarios theos*) komt alleen hier voor; vgl. echter 1 Timotheüs 6:15, waar God wordt omschreven als 'de gelukkige en enige Heerser, de Koning der koningen en Heer der heren'.

In dit evangelie staat dus niet de *zonde* of het probleem van de *zondaar* centraal, maar de heerlijkheid, de glorie van God, *Die in Zichzelf volkomen gelukkig is*. In het evangelie met die centrale boodschap wordt natuurlijk wel duidelijk hoe groot de kloof is tussen de *ongelukkige* zondaar en de *gelukkige* God, tussen de zonden van de zondaar en de heerlijkheid van God – oftewel tussen de wet en het evangelie.

Verskil met het heidendom

Dat laatste is een groot verschil met de onpersoonlijke, egoïstische goden van de Epicureïsche filosofen met wie Paulus sprak, toen hij in Athene was (Hand. 17:18). Die stelden het zo voor dat de goden juist daarom zo gelukkig waren, omdat zij zich *niet* bezighielden met de moeiten en de zorgen van de mensen. Daartegenover stelt Paulus een God Die in Zichzelf volkomen gelukkig is, maar Zich toch het lot aantrekt van de zondaren, de mensen zonder God, die niet gelukkig kunnen zijn zonder dat hun relatie met God wordt hersteld.

De God Die Paulus predikte, ging voor dat doel ongelofelijk ver: Hij gaf Zijn Zoon, spaarde Hem niet, maar gaf Hem voor ons allen over – om ons uiteindelijk Zijn heerlijkheid te laten aanschouwen (Rom. 8:32; 2 Kor. 3:18). Wat een geweldige God hebben wij, en wat een schitterend evangelie over Hem mag nog altijd worden doorgegeven! Alles wat in overeenstemming met Hem wordt onderwezen, is werkelijk gezonde leer.

HET BOEK JESAJA

DEEL 17 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Jesaja 41

Verzen 1-7. God daagt de kustlanden uit met Hem voor het gerecht te komen (vers 1). Ze moeten eerst zwijgend luisteren naar de feiten die Hij noemt. Hij opent het geschil door in de verzen 2-4 uitdagende vragen te stellen. De persoon over wie Hij spreekt, is Kores, de koning van Perzië (Ezra 1:1). God gaat hem roepen om Zijn werk te doen en stelt hem daartoe ook in staat. Tegenover die God en Zijn handelen hebben de kustlanden en de volken geen weerwoord. Ze zijn er bang voor. Dat komt omdat ze op elkaar en op hun nietige afgoden steunen. Jesaja drijft er de spot mee.

Verzen 8-10. Dan richt de HEERE Zich met woorden van troost heel persoonlijk tot Zijn volk. Hij spreekt hen aan als 'Israël' en 'Jakob' en herinnert hen aan Zijn uitverkiezende genade en de belofte van herstel en bevrijding. Ze hebben het verdiend om 'verworpen' te worden, omdat ze de HEERE zo ontrouw zijn geweest. Maar juist omdat Hij hen heeft 'verkozen', hoeven ze niet bang te zijn. Daarom zegt de HEERE: 'Wees niet bevreesd' (verzen 10,14).

Om elke vrees uit te bannen stelt de HEERE Zich aan Zijn volk voor in al Zijn genegenheid voor hen. Hij zegt: 'Ik ben met u' (vgl. Matt. 28:20). Hij zegt hun tot drie keer toe dat Hij hen helpt (verzen 10,13,14). Hij zegt: 'Ik ben uw God.' Hij kan dit allemaal doen door de kracht van het bloed van het volmaakte offer van Christus. Op grond daarvan mogen ook wij ons de vertroosting van de rijke beloften van deze verzen toe-eigenen.

Verzen 11-16. De HEERE spreekt hen aan als 'wormpje Jakob', want zo voelen ze zich. Het verkleinwoord 'wormpje' geeft extra verachting aan. Met deze toestand maakte de Messias Zich één in Zijn lijden op het kruis, wat tevens betekent dat Hij hun Verlosser is. Hij is de worm, Hij is vertrapt; ja, Hij is tot zonde gemaakt (Ps. 22:7). De HEERE noemt hen ook 'volkje Israël'. Het verkleinwoord 'volkje' geeft aan dat ze kwetsbaar en sterfelijk zijn en dat er van het volk Israël niet veel meer over is.

Verzen 17-20. Deze verzen bevatten beloften van zegen. De HEERE belooft dat Hij de ellendigen zal verhoren en niet zal verlaten. Hij zal hen rijkelijk verkwikken op een wijze die alleen Hij kan bewerken (vers 18; Jes. 12:3; 55:1). Het moet hen ertoe brengen achter al de zegen die uit Gods scheppende hand komt, de Schepper van die zegen te zien. In de vier uitdrukkingen 'ziet en erkent, bedenkt en tevens inziet' (vers 20), zit een opklimming. Deze opklimming beschrijft wat het resultaat zou moeten zijn als wij de Schrift overdenken en nadenken over Gods handelingen met ons.

Verzen 21-24. De HEERE daagt de afgoden uit door te stellen dat Hij alleen weet heeft van de toekomst en die kan voorzegggen. God velst een vernietigend oordeel over de afgoden en hun makers (vgl. 1 Kon. 18:27).

Verzen 25-29. Er komt geen antwoord op de uitdaging van de HEERE. Dan spreekt Hij! Als 'Eerste' en Enige Die iets kan zeggen, richt Hij het woord tot Sion (vers 27). Zij ontvangen als eerste de belofte van zegen. Vol vreugde over al het blijvend goede voor Zijn volk, belooft Hij Jeruzalem verkondigers van vreugdevol nieuws te geven. De 'Vreugdebode' is ook de HEERE Zelf. Zo mogen we over Hem nadenken.

Jesaja 42

In Jesaja 40-41 hebben we de grootheid en de majesteit van de HEERE God gezien, evenals Zijn barmhartigheid om Israël te verlossen. De vraag is nu: Hoe zal God Zijn belofte van verlossing gaan vervullen? Het antwoord van God staat in dit hoofdstuk: door de Knecht van de HEERE, dat is onze Heer Jezus Christus.

Verzen 1-7. Eerst spreekt de HEERE over die Knecht tot Zijn volk (verzen 1-4). Deze eerste profetie in dit boek over 'de Knecht van de HEERE', begint met het uitspreken van het welbehagen dat God de Vader in Hem heeft (vgl. Matt. 12:18; 3:17). Daarna volgt een beschrijving van Zijn leven op aarde. In de verzen 5-7 spreekt de HEERE tot de Knecht over Zijn taak. Hij belooft Hem daarbij te helpen en te beschermen.

Verzen 8-9. De naam 'HEERE' – dat is *Jahweh*, de God van het verbond met Zijn volk – is de garantie voor de verlossing van Zijn volk en de vervulling van Zijn Woord. Zijn eer geeft Hij aan niemand anders, laat staan aan de afgoden. Zijn eer is dat Hij 'de voorgaande dingen' heeft laten gebeuren en dat Hij 'nieuwe dingen' verkondigt, die gegarandeerd ook zullen gebeuren. Hij is betrouwbaar in alles wat Hij zegt.

Verzen 10-12. Wat in de voorgaande verzen over de HEERE is gezegd, is de aanleiding voor de algemene oproep om de HEERE eer te geven en Hem te loven.

Verzen 13-17. Aan de tijd van Gods zwijgen komt een einde. Hij zal alle ingehouden woede over de goddeloosheid van de wereld en alles wat Zijn volk is aangedaan, uitschreeuwen. Hij zal als een Held uittrekken en de vijanden van Zijn volk tenietdoen. Daartegenover, en als gevolg daarvan, zal Hij Zijn volk verlossen en het barmhartigheid bewijzen.

Verzen 18-19. In het boek Jesaja is sprake van twee knechten. Er is een knecht die blind en doof is (Jes. 6:10), en die eerst genezen moet worden voordat hij gebruikt kan

worden door de HEERE. Die dienaar of knecht is het volk Israël (Jes. 43:10). Er is ook een andere Knecht, Die volmaakt God dient. Dat is niemand anders dan Christus, in Wie God al Zijn welbehagen gevonden heeft.

Verzen 20-22. Het volk, de ontrouwe knecht, heeft de oren wel open, maar wat ze horen, dringt niet tot hen door. De oorzaak is hun ongehoorzaamheid aan Zijn wet. Toch is het Zijn voornemen geweest om hun vanuit Zijn Woord, de wet, Zijn heerlijkheid te tonen (vers 21). Het is Zijn vreugde om hun, zoals het ook vertaald kan worden, 'een grote, heerlijke onderwijzing' te geven. Het gaat hier om de wet in

al de heerlijke uitspraken die een God openbaren, Die met Zijn onderwijzingen de zegen van Zijn volk op het oog heeft. Waarderen wij Gods Woord ook zo?

Verzen 23-25. Hier worden enkele indringende vragen gesteld. Eén ervan is waarom een volk dat bestemd is om een knecht van de HEERE te zijn, aan wie de wet, het onderwijs van God, is toevertrouwd, niet in staat is geweest die taak te vervullen. Het antwoord kunnen alleen zij geven die een levende relatie met God hebben. Zij zullen erkennen dat de oorzaak hun ongehoorzaamheid aan Gods wet is.

ONESIFORUS

DEEL 1 - EEN MAN DIE BARMHARTIGHEID BEWEES

Kris Tavernier

'Moge de Heer het huis van Onesiforus barmhartigheid geven, omdat hij mij dikwijls verkwikt en zich voor mijn keten niet geschaamd heeft; maar toen hij in Rome kwam, heeft hij mij ijverig gezocht en gevonden.'

'Moge de Heer hem barmhartigheid te vinden geven van [de] Heer in die dag. En hoeveel diensten hij in Efeze bewezen heeft, weet jijzelf het best' (2 Tim. 1:16-18).

'Groet Prisca en Aquila en het huis van Onesiforus' (2 Tim. 4:19).

De Griekse naam *Onesiforus* betekent 'nut brengend, voordeel aanbrenkend'; het is een naam die destijds gangbaar was voor slaven. Gezien de vermeldingen dat hij een huishouden of gezin had en de mogelijkheid had om te reizen, was hij mogelijk een voormalige slaaf die om de een of andere reden de vrijheid had verkregen. Slaven konden gewoonlijk namelijk niet trouwen en een gezin stichten. Ook konden ze niet op eigen houtje reizen. Bij Onesiforus was dit kennelijk wel het geval. Hij kan dus een slaaf zijn geweest die op een bepaald moment de vrijheid heeft verworven, maar sluitend bewijs hiervoor hebben we niet. Hij kan ook altijd een vrij man zijn geweest. Eigenlijk is dit verder niet van belang.

Onesiforus als voorbeeld voor Timotheüs

Onesiforus wordt in de tweede brief van Paulus aan Timotheüs onverwachts genoemd, we lezen namelijk nergens anders iets over deze Onesiforus. Zijn naam staat duidelijk in contrast met Fygellus en Hermogenes en alle anderen in Asia die zich van Paulus hadden afgewend, waarover de apostel zojuist had geschreven (2 Tim. 1:15). Velen hadden zich van Paulus afgewend tijdens zijn gevangenschap in Rome (vgl. 2 Tim. 4:16). Het lijkt erop dat

Onesiforus zich juist in tegenstelling tot hen ijverig heeft ingespannen om Paulus te vinden en hem wél bij te staan in diens gevangenschap. Dat moet ongetwijfeld de reden zijn dat de naam Onesiforus hier genoemd wordt. Paulus haalt Onesiforus namelijk aan als een voorbeeld voor Timotheüs, als iemand die zich niet van de apostel had afgekeerd en zich niet had geschaamd voor Paulus tijdens zijn gevangenschap.

Het was kennelijk nodig dat Paulus Timotheüs bemoedigde om niet bang te zijn, maar daarentegen krachtig en vol liefde en bezonnenheid vol te houden (2 Tim. 1:7). Om zich niet te schamen voor het getuigenis van het evangelie en voor Paulus' gevangenschap als gevolg daarvan (vs. 8). Vervolgens heeft Paulus het over zijn roeping voor het evangelie (vs. 9-11). Paulus wijst Timotheüs erop dat hijzelf moet lijden in gevangenschap voor dit evangelie, maar dat hij zich niet hiervoor schaamt (vs. 12). Hetzelfde vraagt hij nu van Timotheüs. En dat allemaal in een context waarbij Timotheüs zich in Efeze, in Klein-Azië, bevindt, waar velen zich dus wel van Paulus hadden afgewend. Timotheüs zat dus echt wel in een lastig parket. Dit hoeft overigens niet te betekenen dat alle gelovigen in Asia zich van Paulus hadden afgekeerd. Meer waarschijnlijk gaat het om eerdere medewerkers van Paulus, of vooraanstaande personen in de gemeenten in Asia die Paulus tijdens zijn gevangenschap in de steek hebben gelaten. Precies in dat betoog vermeldt Paulus Onesiforus als een voorbeeld voor Timotheüs, tot bemoediging en aansporing om sterk stand te blijven houden.

Wat is het belangrijk dat er gelovigen zijn die tot voorbeelden voor andere gelovigen kunnen dienen. We zeggen wel dat je niet op mensen moet kijken, en dat is grotendeels waar. Maar het is evenzeer waar dat gelovigen voorbeelden kunnen zijn voor elkaar. Daar is op zich helemaal niets fout mee. Iemand die ijverig de Bijbel uitlegt, kan mij stimuleren tot Bijbelstudie. Iemand die gastvrij is, kan mij stimuleren tot meer gastvrijheid. Iemand die zich praktisch inzet in de gemeente, kan mij stimuleren om ook mijn steentje bij te dragen. Het gaat er natuurlijk niet om de beste te willen zijn, of de aandacht te willen trekken. Het gaat om een gezonde ijver die ons mag bemoedigen, aanvuren en prikkelen tot meer toewijding en inzet. Dit is hoe Onesiforus hier wordt getekend als een voorbeeld en een stimulators voor Timotheüs. Dat was niet de reden waarom Onesiforus het allemaal deed, maar het is wel de wijze hoe Paulus Onesiforus aan Timotheüs laat zien. Wil jij ook zo'n voorbeeld zijn voor de broeders en zusters rondom jou?

Onesiforus omarmde de hele Bijbelse leer

Velen hadden zich dus van Paulus afgewend, waaronder Fygellus en Hermogenes. Misschien worden deze twee bij hun naam genoemd, omdat zij het voortouw namen in het zich afwenden van Paulus. Maar misschien moeten we voorzichtiger zijn in ons oordeel, en noemt Paulus deze twee personen met verdriet in het hart. Namelijk niet als leiders van de afval, maar als mensen die zich helaas hebben laten meesleuren in het zich afwenden van Paulus. Of misschien waren zij voormalige medewerkers van Paulus, die hem nu jammer genoeg in de steek lieten. Hoe dan ook: zij staan in contrast met Onesiforus, die zich niet heeft laten beïnvloeden, en met Timotheüs, die zich moet wapenen om niet meegesleurd te worden maar stand te houden en trouw te blijven. Een andere tegenstander die genoemd wordt, is Alexander de kopersmid (2 Tim. 4:14).

Dit afwenden van Paulus heeft enerzijds te maken met zijn gevangenschap in Rome (vgl. 2 Tim. 1:16; 4:16), maar ook met zijn prediking (vgl. 2 Tim. 4:15, 17). Het is vooral Paulus' prediking en onderwijs, die een probleem waren voor zijn tegenstanders in Asia (zie 2 Tim. 1:10-14; 4:3-4; Tit. 1:14). Paulus spoort Timotheüs hier ernstig en nadrukkelijk aan om de leer van het evangelie, zoals Paulus dat hem geleerd heeft, niet los te laten. Zij die zich van Paulus hebben afgekeerd, hebben het geloof niet verlaten, maar de leer van Paulus ging hun blijkbaar toch wel te ver. Tijdens zijn eerste gevangenschap in Rome heeft Paulus een aantal brieven geschreven, namelijk de brieven aan de Efeziërs – in de toenmalige hoofdstad van Asia, waar Paulus het komende verval had aangekondigd (Hand. 20:18) –, en de brieven aan de Filippijzen en de Kolossenzen. In het bijzonder in deze brieven mocht Paulus een aantal hoge waarheden bekend maken, zoals o.a. de hemelse positie van de gelovigen, onze geestelijke zegeningen, en de gemeente als het lichaam van

Christus in verbinding met haar verheerlijkte Hoofd in de hemel. Precies deze waarheden werden in de geschiedenis van het christendom het eerst losgelaten, en blijkbaar konden de gelovigen in Asia er destijds ook niet goed mee overweg. Onesiforus echter had deze nieuw geopenbaarde waarheden wel omarmd. Het waren dan ook niet zomaar leringen van een mens, namelijk Paulus; maar openbaringen van Godswege.

Omarmen wij héél de Bijbelse leer, of zijn we eerder selectief? Natuurlijk begrijpen we soms niet alles wat er in de Bijbel staat, en misschien hebben we het zelfs lastig met een aantal zaken. Dat kan best zijn, en het is helemaal niet erg. Misschien vinden we het soms moeilijk hoe God handelt in bepaalde geschiedenissen. Misschien is onze praktische ervaring anders dan de Bijbelse gegevens. Misschien botsen we innerlijk met bepaalde Bijbelse principes of leringen, die niet stroken met de visie van de maatschappij waarin we leven. Misschien botsen Bijbelse waarheden wel met onze gevoelens, ervaringen of inzichten. Dat is menselijk gezien goed te begrijpen. Ik vrees dat bepaalde uitleggingen van mensen, hetzij extreem conservatief, alsook ruimdenkend progressief, het nog een stuk moeilijker maken. Eenzijdige benadrukking van visies maakt het namelijk ook niet gemakkelijker. Het is nu niet de plaats om verder daarop in te gaan, maar laten we in elk geval het voornemen hebben ons te onderwerpen aan de Bijbel, de hele Bijbel. Laten we met een eerlijk hart de Bijbel onderzoeken, en bidden om inzicht en wijsheid van God. En laten we ook ervoor kiezen om alles wat de Bijbel leert aan te nemen en niet bij voorbaat dingen af te wijzen om wat voor reden dan ook.

VAN DE WERKVLOER

EVANGELISATIE ONDER OEKRAÏNERS

Johan Schep

Het was een dag om nooit te vergeten toen ik voor het eerst de Bijbel ging lezen op 21-jarige leeftijd in Israël en door Galaten 5:1 werd aangeraakt en een nieuwe schepping werd in Christus. Sinds die dag, 50 jaar geleden, heb ik mij ingezet om Gods Woord aan anderen door te geven. Ik had daar in Israël 33 jaar lang gelegenheid voor, vooral toen er meer dan een miljoen Joodse immigranten uit Rusland kwamen. Nu wonen Linda en ik sinds ons huwelijk in Nederland. Wij ontmoeten hier weer vluchtelingen en nu met name Oekraïners. Wij mogen Bijbels en kinderbijbels in Duitsland voor hen laten drukken. Met vreugde kunnen wij die gratis aanbieden, als u of jij ons een mailtje schrijft met uw adres

en het aantal gewenste Bijbels. Wij geloven dat wij hier zijn om gebroken mensen het belangrijkste aan te bieden dat er is: innerlijke vergeving en eeuwige troost in de Heere Jezus. Ons e-mail adres is als volgt: johan.linda.schep@gmail.com

